

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 226/2020-17

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 26. mája 2020 v senáte zloženom z predsedu senátu Ľuboša Szigetiho, zo sudkyne Jany Laššákovej a sudcu Petra Molnára (sudca spravodajca) prerokoval ústavnú sťažnosť JUDr. Václava Jaroščiaka – REALITA, M. Rázusa 1240/14, Žilina, IČO 10 955 500, vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Obdo 44/2018 z 24. októbra 2019 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť JUDr. Václava Jaroščiaka – REALITA o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Skutkový stav veci a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 10. februára 2020 doručená ústavná sťažnosť JUDr. Václava Jaroščiaka – REALITA, M. Rázusa 1240/14, Žilina, IČO 10 955 500 (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného

porušenia jeho základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 1 Obdo 44/2018 z 24. októbra 2019 (ďalej len „napadnuté uznesenie“).

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ v procesnom postavení žalobcu sa v konaní vedenom na Okresnom súde Trenčín (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 37 Cbi 75/2014 domáhal určenia, že je veriteľom úpadcu MIGAREAL, s. r. o. v konkurze (ďalej len „úpadca“), z titulu dodania právnych služieb a náhrady nákladov právneho zastúpenia vo výške 14 999,03 € s poradím prednostnej pohľadávky z reštrukturalizačného konania, ktorá v konkurze vedenom okresným súdom pod sp. zn. 28 K 1/2013 je zapísaná v zozname pohľadávok pod poradovým číslom 8/J-16. Právnym dôvodom vzniku pohľadávky v celkovej prihlásenej výške 14 999,03 € bolo poskytnutie právnych služieb úpadcovi v spore o vypratanie nehnuteľnosti, vedenom pred Okresným súdom Žilina pod sp. zn. 11 Cbi 25/2012. Sťažovateľ považoval za výpočtový základ pre výpočet odmeny za právne služby poskytnuté úpadcovi cenu nehnuteľnosti, ktorá bola predmetom vypratania, a „*odmenu po dohode s úpadcom určil a vyúčtoval podľa § 9 ods. 1, § 10 ods. 1 vyhl. č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytnutie právnych služieb v znení neskorších predpisov... podľa základnej sadzby tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby z tarifnej hodnoty ceny veci, ktorej sa právna služba týka*“. Správkyňa úpadcu pohľadávku sťažovateľa pod poradovým číslom 8/J-16 poprela, čo sa týka právneho dôvodu, vymáhateľnosti, výšky i poradia pohľadávky.

3. Okresný súd rozsudkom sp. zn. 37 Cbi 75/2014 z 19. mája 2016 určil, že sťažovateľ je veriteľom inej, vymáhateľnej pohľadávky proti úpadcovi vo výške 283,35 € za poskytnuté právne služby v právnej veci vedenej na Okresnom súde Žilina pod sp. zn. 11 Cb 25/2012 zapísanej v zozname pohľadávok po číslom 8/J/16. Vo zvyšnej časti žalobu zamietol a žalovanému priznal náhradu trov konania vo výške 100 %. Okresný súd vyjadril svoj právny názor, že v sporoch o vypratanie veci (nehnuteľnosti) je základná odmena advokáta určená podľa § 11 ods. 1 písm. a) vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej

republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej len „vyhláška č. 655/2004 Z. z.“), a to vo výške 1/13 výpočtového základu. Proti prvoinštančnému rozsudku podal sťažovateľ odvolanie vo vzťahu k prvému výroku v časti o určení poradia prihlásenej pohľadávky a vo vzťahu k druhému a tretiemu výroku v celom rozsahu. Podľa názoru sťažovateľa okresný súd vec nesprávne právne posúdil, ak prijal právny záver, že v prípade sporov o vypratanie nehnuteľností patrí advokátovi odmena určená podľa § 11 ods. 1 písm. a) vyhlášky č. 655/2004 Z. z., pretože nie je možné vyjadriť hodnotu veci alebo práva v peniazoch, alebo ju možno zistiť len s nepomernými ťažkosťami. Krajský súd v Trenčíne rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil rozsudkom sp. zn. 16 CoKR 20/2016 z 11. júla 2017. Z obsahu jeho odôvodnenia vyplýva, že odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil so záverom súdu prvej inštancie v tom, že v prípade sporov o vypratanie nehnuteľností patrí advokátovi odmena určená podľa § 11 ods. 1 písm. a) vyhlášky č. 655/2004 Z. z.

4. Sťažovateľ podal proti predmetnému rozsudku odvolacieho súdu dovolanie vo vzťahu k výroku, ktorým potvrdil druhý výrok súdu prvej inštancie, ktorým súd zamietol žalobu o určenie pohľadávky, čo sa týka určenia jej výšky, ktorá predstavuje rozdiel medzi výškou odmeny advokáta za poskytnutie právnych služieb určenej podľa § 10 ods. 1 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. a odmenou advokáta určenou podľa § 11 ods. 1 písm. a) vyhlášky 655/2004 Z. z. Prípustnosť podania dovolania sťažovateľ vyvodil z § 421 ods. 1 písm. a) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „CSP“).

5. Dovolací súd napadnutým uznesením dovolanie odmietol a žalovanej priznal nárok na náhradu trov dovolacieho konania. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti uvádza, že sa nestotožňuje so záverom najvyššieho súdu, že pri riešení relevantnej právnej otázky právne názory dovolacích senátov zostali nejednotné a neustálené, a teda, že odvolací súd sa pri riešení právnej otázky neodklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu [§ 421 ods. 1 písm. a) CSP].

6. Podľa názoru sťažovateľa je „otázka určenia odmeny advokáta v konaniach o vypratanie nehnuteľnosti v rozhodnutiach najvyšších súdnych autorít ustálená“. Sťažovateľ argumentuje, že dovolací súd „nevyhodnotil otázku ustálenej rozhodovacej praxe v tejto veci v súlade s princípom právnej istoty...“ a na podporu svojich tvrdení poukazuje na stanovisko občiansko-právneho kolégia najvyššieho súdu č. Cpj 20/2000, ako aj na ďalšie rozhodnutia najvyššieho súdu i ústavného súdu. Vo vzťahu k rozhodnutiam najvyššieho súdu, ktoré dovolací súd v napadnutom uznesení uviedol ako príklad nejednotného výkladu relevantnej právnej otázky, sťažovateľ uvádza, že „bezprostredným predmetom týchto konaní, nebolo riešenie otázky čo je výpočtovým základom pre určenie odmeny advokáta v konaní o vypratanie nehnuteľnosti, a prečo, ale iba sekundárne rozhodnutie o náhrade trov konania. Napriek tomu, že rozhodnutia o náhrade trov konania v týchto konaniach sa evidentne odklňali od Stanoviska Cpi 20/2000 zo dňa 20. 6. 2002, ani v jednom prípade rozhodujúci dovolací súd tento odklon od zjednocujúcej judikatúry nijako neodôvodnil.“.

7. Na základe argumentácie uvedenej v ústavnej sťažnosti sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd po jej prijatí na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo JUDr. Václava Jaroščiaka vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy, na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Oddo/44/2018 z 24. 10. 2019 porušené bolo.

2. Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Oddo/44/2018 z 24. 10. 2019 sa zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie.“

II.

Relevantná právna úprava

8. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

9. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

10. Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastniť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Majetok nadobudnutý v rozpore s právnym poriadkom ochranu nepožíva. Dedenie sa zaručuje.

11. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

12. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o akomkoľvek trestnom čine, z ktorého je obvinený.

13. Podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 413/2019 Z. z. (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

14. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,

b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,

- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

III.

Ústavnoprávne východiská v judikatúre ústavného súdu a samotné posúdenie vecí ústavným súdom

15. Z § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť je preto možné považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

16. Ústavný súd považuje za potrebné poukázať na svoju konštantnú judikatúru, podľa ktorej vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívnou, ani mimoriadnou opravnou inštitúciou (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej ani preskúmať, či v konaní pred všeobecným súdom bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou,

prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02 atď.).

17. Ústavný súd vo svojej konštantnej judikatúre opakovane uvádza, že obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je umožniť každému reálny prístup k súdu, pričom tomuto základnému právu zodpovedá povinnosť súdu o veci konať a rozhodnúť (napr. II. ÚS 88/01, III. ÚS 362/04), ako aj zabezpečiť konkrétne procesné garancie v súdnom konaní. K porušeniu tohto základného práva by mohlo dôjsť predovšetkým vtedy, ak by bola komukoľvek odmietnutá možnosť domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde, teda pokiaľ by súd odmietol konať a rozhodovať o podanom návrhu fyzickej osoby alebo právnickej osoby (II. ÚS 216/06).

18. Ústavný súd poukazuje na to, že čl. 46 ods. 1 ústavy je primárnym východiskom pre zákonom upravené konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky príslušných na poskytovanie právnej ochrany ústavou garantovanej v siedmom oddiele druhej hlavy ústavy (čl. 46 až 50 ústavy). V súvislosti so základným právom podľa čl. 46 ods. 1 ústavy treba mať zároveň na zreteli aj čl. 46 ods. 4 ústavy, podľa ktorého podmienky a podrobnosti o súdnej ochrane ustanoví zákon, resp. čl. 51 ods. 1 ústavy, podľa ktorého sa možno domáhať práv uvedených okrem iného v čl. 46 ústavy len v medziach zákonov, ktoré toto ustanovenie vykonávajú (I. ÚS 56/01).

19. Právo na súdnu ochranu sa v civilnom sporovom konaní účinne zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých civilný súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred súdom, vrátane dovolacích konaní, v ktorých sa (popri všeobecných procesných podmienkach) uplatňujú aj ďalšie, osobitné procesné podmienky dovolacieho konania.

20. V nadväznosti na uvedené východiská ústavný súd, poukazujúc na svoju doterajšiu judikatúru, považuje za potrebné zdôrazniť, že otázka posúdenia, či sú splnené podmienky na uskutočnenie dovolacieho konania, patrí zásadne do výlučnej právomoci dovolacieho súdu, t. j. najvyššieho súdu, a nie do právomoci ústavného súdu. Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy (čl. 124 a čl. 142 ods. 1 ústavy) vyplýva, že ústavný súd nie je alternatívou ani mimoriadnou opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov, sústavu ktorých završuje najvyšší súd (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96).

21. V rámci uvedených právnych názorov ústavný súd pri predbežnom prerokovaní preskúmal napadnuté uznesenie najvyššieho súdu, ktorým odmietol dovolanie sťažovateľa.

22. Z odôvodnenia napadnutého uznesenia najvyššieho súdu vyplýva, že sťažovateľ vyvodzoval prípustnosť svojho dovolania z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a) CSP s odkazom na ustálenú rozhodovaciu prax najvyššieho súdu, ako aj ústavného súdu, ktorá riešila právnu otázku inak, ako ju riešil odvolací súd.

23. Dovolací súd v relevantnej časti odôvodnenia napadnutého uznesenia uvádza:

„V danom prípade kľúčovou otázkou pre rozhodnutie odvolacieho súdu bolo, či v konaní o vypratanie nehnuteľnosti (vydanie veci) pre účely určenia odmeny advokáta za poskytovanie právnych služieb je možné vyjadriť hodnotu veci (ktorá má byť vyprataná, vydaná) v peniazoch, teda či je predmet konania oceniteľný peniazmi. Žalobca vo vzťahu k tejto otázke zastáva názor, že v prípade konania o vypratanie nehnuteľnosti pri určení odmeny za poskytnutie právnych služieb sa vychádza z hodnoty sporu, ktorou je hodnota nehnuteľnosti. Bolo preto úlohou najvyššieho súdu, aby v dovolacom konaní posúdil, či sa odvolací súd pri riešení tejto otázky, majúcej pre jeho rozhodnutie kľúčový význam, odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, ktorú dovolateľ vymedzil a konkretizoval ním označenými rozhodnutiami najvyššieho súdu, ako aj ústavného súdu.

Žalobca tvrdí, že sa odvolací súd odklonil od právnych záverov najvyššieho súdu, ktoré už zaujal v stanovisku Cpj 20/2000 z 20. júna 2002, rozsudku sp. zn. MCdo 182/2002 z 25. septembra 2002 a ústavného súdu, ktoré zaujal v nálezoach sp. zn. III. ÚS 334/07

z 23. apríla 2008, sp. zn. I. ÚS 119/2012 zo 16. mája 2012 a sp. zn. II. ÚS 583/2013 z 11. decembra 2014. Je pravdou, že v uvedených rozhodnutiach dospeli súdy k záveru, že ak ide o konanie o žalobe o vypratanie nehnuteľnosti, sú predmetom konania, t. j. tým, čoho sa účastník pri procesnej ochrane domáha, skutočnosť, na ktorých sa zakladá ochrana vlastníckeho práva, vrátane jeho predmetu, ktorý tvorí oceníteľnú hmotnú vec. Dovolací súd poukazuje na odlišné rozhodnutia dovolacieho súdu sp. zn. 2 Cdo/340/2013 z 27. februára 2014, sp. zn. 2 Cdo/32/2010 z 31. marca 2010, sp. zn. 3 Cdo 206/2011 z 21. júna 2012, sp. zn. 2 Cdo 215/2015 z 28. januára 2016, sp. zn. 5 MCdo 9/2010 z 29. novembra 2010, v ktorých dovolací súd vychádzal pri určení odmeny právneho zástupcu z tarifnej sadzby odmeny upravenej v § 11 ods. 1 písm. a/ vyhl. č. 655/2004 Z. z. z ktorej sa vychádza v prípade, že nie je možné vyjadriť hodnotu veci alebo práva v peniazoch alebo ju možno zistiť len s nepatrnými ťažkosťami. Pritom predmetom všetkých týchto konaní bolo vypratanie nehnuteľností.“

24. V ďalšej časti odôvodnenia napadnutého uznesenia najvyšší súd argumentuje:

«Pre právnu otázku, ktorú má na mysli § 421 ods. 1 písm. a/ CSP je charakteristický „odklon“ jej riešenia, ktoré zvolil odvolací súd od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Ide tu teda o situáciu, v ktorej sa už rozhodovanie senátov dovolacieho súdu ustálilo na určitom riešení právnej otázky a odvolací súd sa svojím rozhodnutím odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu.

Vychádzajúc z uvedených rozhodnutí dovolacieho súdu dospel dovolací súd k záveru, že pri riešení relevantnej právnej otázky v predmetnej veci sa v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu vyskytla nejednotnosť, navonok prejavená v odlišných právnych názoroch a to či v konaní o vypratanie nehnuteľnosti (vydanie veci) možno vyjadriť hodnotu veci (ktorá má byť vyprataná, vydaná) v peniazoch alebo je peniazmi neoceníteľná. Z uvedených rozhodnutí najvyššieho súdu vyplýva, že pri riešení relevantnej právnej otázky právne názory dovolacích senátov zostali nejednotné a neustálené, so zreteľom na skutočnosť ktorú dovolací súd dospel k záveru, že žalobca síce označil právnu otázku, neopodstatnené je však jeho tvrdenie, že odvolací súd sa pri riešení tejto právnej otázky odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu (§ 421 ods. 1 písm. a/ CSP). So zreteľom na uvedené

dovolací súd uzatvára, že dovolanie žalobcu je procesné neprípustné a preto ho podľa § 447 písm. f/ CSP odmietol.»

25. V nadväznosti na citované časti napadnutého uznesenia najvyššieho súdu ústavný súd pripomína, že súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nie je povinnosť súdu akceptovať dôvody prípustnosti opravného prostriedku uvádzané sťažovateľom, v dôsledku čoho ich „nerešpektovanie“ súdom ani nemožno bez ďalšieho považovať za porušenie ním označeného základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy ani práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. V inom prípade by totiž súdy stratili možnosť posúdiť, či zákonné dôvody prípustnosti alebo neprípustnosti podaného dovolania vôbec boli naplnené. Takýto postup a rozhodnutie dovolacieho súdu Civilný sporový poriadok výslovne umožňuje, preto použitý spôsob v konkrétnom prípade nemohol znamenať odoprenie prístupu sťažovateľa k súdnej ochrane v konaní o dovolaní.

26. Z citovaných častí napadnutého uznesenia možno vyvodit', že najvyšší súd odmietnutie dovolania sťažovateľa primeraným spôsobom odôvodnil, pričom tento jeho záver nemožno považovať za arbitrárny. Ústavný súd pri preskúvaní napadnutého uznesenia nezistil žiadnu skutočnosť, ktorá by signalizovala svojvoľný postup dovolacieho súdu (v medziach posudzovanej prípustnosti dovolania, pozn.), t. j. postup, ktorý by nemal oporu v zákone. Z odôvodnenia napadnutého uznesenia vyplýva, že najvyšší súd sa ústavne akceptovateľným spôsobom zaoberal sťažovateľom nastolenou relevantnou právnou otázkou, ako aj ďalšou podmienkou dovolacieho konania podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP, ktorou je odklon od jej ustáleného riešenia, pričom dospel k záveru, že v okolnostiach posudzovanej veci nemôže ísť o odklon, pretože rozhodovanie jednotlivých senátov najvyššieho súdu pri riešení nastolenej právnej otázky je nejednotné. Ústavný súd konštatuje, že nie je podstatné, či relevantnú právnú otázku riešil najvyšší súd v merite veci alebo vo vzťahu k trovám dovolacieho konania, pretože stále ide o totožnú právnú otázku. Súc viazaný dovolacími dôvodmi podľa § 440 CSP tak dovolací súd podľa názoru ústavného súdu ústavne konformným spôsobom odmietol dovolanie sťažovateľa ako neprípustné podľa § 447 písm. f) CSP bez toho, aby skúmal vecnú správnosť napadnutého rozsudku.

27. Z uvedeného vyplýva, že medzi napadnutým uznesením najvyššieho súdu a obsahom základných práv sťažovateľa podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy a tiež práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru neexistuje taká príčinná súvislosť, ktorá by signalizovala možnosť vyslovenia ich porušenia po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie. Napadnuté uznesenie najvyššieho súdu je podľa názoru ústavného súdu z ústavného hľadiska akceptovateľné a udržateľné, a preto ústavnú sťažnosť pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

28. Vzhľadom na skutočnosť, že ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok, bolo už bez právneho významu, aby ústavný súd rozhodoval o ďalších návrhoch sťažovateľa.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. mája 2020

Luboš Szigeti
predseda senátu